

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **E. B.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2026, čj. OAM-425/ZA-ZA11-ZA19-2026,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud se musel vypořádat zejména s otázkou, zda

žalobce v opakované žádosti uvedl nové skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany a zda v zemi jeho původu nedošlo k takové změně okolností, která měla žalovaného vést k novému věcnému posouzení jeho žádosti.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2004 nebo 2005 spolu s rodiči. V minulosti zde měl trvalý pobyt, o který přišel poté, co byl v Maďarsku odsouzen k trestu odnětí svobody za převaděčství. Z výkonu trestu byl propuštěn v březnu 2023. V říjnu a listopadu 2023 krátkodobě pobýval v Ázerbájdžánu, kde si vyřídil nový cestovní doklad. Dne 14. 4. 2025 podal žalobce první žádost o mezinárodní ochranu. Jako důvody uvedl, že v Ázerbájdžánu nežije od dětství a nikoho tam nemá, obává se odvodu do armády, v České republice pečuje o starší matku a invalidního bratra a žije zde s přítelkyní. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2025, čj. OAM-450/BA-BA07-ZA19-2025 (právní moc 7. 7. 2025), žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 12. 11. 2025, čj. 17 Az 26/2025-33 (právní moc 15. 12. 2025). Kasační stížnost žalobce odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 4. 2026, čj. 22 Azs 298/2025-44.
3. Dne 12. 4. 2026 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů k žádosti ji odůvodnil tím, že se musí starat o své příbuzné v České republice, má zde přítelkyni a v Ázerbájdžánu by stejně nebyl přijat. Na výslovný dotaz správního orgánu, zda tyto skutečnosti uváděl už v řízení o své první žádosti, žalobce odpověděl: „Ano, uváděl jsem přesně toto.“ Žalobce je svobodný a bezdětný, je zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 4. 2026, čj. OAM-425/ZA-ZA11-ZA19-2026 („rozhodnutí žalovaného“), shledal opakovanou žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Neshledal důvody pro opětovné meritorní posouzení žádosti. Žalobce v opakované žádosti uváděl tytéž skutečnosti, kterými zdůvodňoval už svoji první žádost o mezinárodní ochranu, tedy dlouhodobý pobyt mimo Ázerbájdžán a rodinné vazby na území České republiky. K ochraně soukromých a rodinných vazeb cizince na území České republiky přitom slouží zákon o pobytu cizinců, nikoli institut mezinárodní ochrany.
5. Žalovaný dále s odkazem na *Informaci OAMP – Ázerbájdžán, bezpečnostní a politická situace v zemi, stav prosinec 2025* ze dne 16. 12. 2025 uzavřel, že v Ázerbájdžánu nedošlo od doby meritorního posouzení předchozí žádosti, tedy od června 2025, případně od skončení předchozího řízení u Krajského soudu v Plzni v listopadu 2025, k žádné zásadní změně situace, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Závěrem žalovaný uzavřel, že u žalobce neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by mohl opakovanou žádost posoudit jako připustnou ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V opakované žádosti podle něj uvedl odlišnou argumentaci než v žádosti první. Zatímco v první žádosti akcentoval především ekonomické a sociální důvody, nyní zdůraznil rodinnou situaci. Z jeho dřívější přítelkyně se stala snoubenka a dvojice má rezervovaný termín ke

sňatku. Žalobce se domnívá, že vzhledem k jeho individuální životní situaci existují důvody pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se podle něj v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval hodnocením žalobcovy pobytové situace, ačkoliv kvůli odsouzení v Maďarsku a evidenci v Schengenském informačním systému nemůže žalobce o úpravu pobytu usilovat prostřednictvím zastupitelského úřadu České republiky v zemi původu. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

7. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v opakovaném řízení uvedl stejné motivy jako v prvním řízení, tedy dlouhodobý pobyt mimo Ázerbájdžán a rodinné vazby na území České republiky. K ochraně soukromých a rodinných vazeb na území České republiky neslouží institut mezinárodní ochrany, ale právní nástroje zákona o pobytu cizinců. Žalobní body se podle žalovaného navíc míjí s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

IV. Hodnocení věci soudem

8. Žaloba *není důvodná*.
9. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
10. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
11. Unijní základ tohoto ustanovení představuje čl. 40 procedurální směrnice, který upravuje tzv. *následné žádosti*. V odst. 2 umožňuje členským státům nejprve provést předběžné posouzení, zda se objevily nebo zda žadatel předložil nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice. Musí se jednat o nové skutečnosti nebo zjištění, které *významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany* (odst. 3). Zároveň podle odst. 4 tohoto ustanovení mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotýčný žadatel *nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku*, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.
12. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro

nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).

13. V projednávané věci nevystaly takové nové skutečnosti, které by měly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení opakované žádosti žalobce. Žalobce své obavy z návratu do Ázerbájdžánu opírá v podstatě o tytéž okolnosti, které uváděl už v první žádosti, totiž o svůj dlouhodobý pobyt mimo vlast a o rodinné a partnerské vazby v České republice. Sam žalobce při poskytnutí údajů k opakované žádosti výslovně potvrdil, že tytéž skutečnosti uváděl už v předchozím řízení.
14. Pokud jde o údajně novou argumentaci, kterou žalobce zmiňuje až v žalobě – plánovaný sňatek se snoubenkou s občanstvím jiného členského státu Evropské unie a obava z dopadů jeho evidence v Schengenském informačním systému na možnost legalizace pobytu prostřednictvím zastupitelského úřadu –, je třeba zdůraznit, že tyto okolnosti se týkají výlučně postavení žalobce z hlediska zákona o pobytu cizinců. K ochraně soukromého a rodinného života, který cizinec vede na území České republiky, ani k řešení překážek legalizace pobytu však neslouží institut mezinárodní ochrany. Tyto otázky se mají řešit nástroji zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71).
15. Existence partnerského vztahu, plánovaného sňatku ani péče o příbuzné v České republice proto nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by mohla zakládat opětovné věcné posouzení opakované žádosti (viz bod 9 výše). Žalobce přitom obdobné okolnosti (péče o matku a bratra v České republice, dlouhodobé soužití s přítelkyní) uplatňoval už v první žádosti.
16. Pokud jde o tvrzenou nemožnost obstat po návratu ve vlasti („v Ázerbájdžánu by stejně nebyl přijat“), jde opět o důvod, který žalobce uváděl už v první žádosti. Žalovaný i správní soudy se s ním vypořádaly už v předchozím řízení a vyhodnotily jej jako azylově nerelevantní. Samotná obtížná sociální či ekonomická situace v zemi původu, ani obava z toho, že se cizinec po dlouhodobém pobytu v zahraničí nedokáže ve vlasti znovu uchytit, bez dalšího nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
17. Žalobce pak v opakované žádosti ani v žalobě netvrdí, že by v Ázerbájdžánu od pravomocného skončení řízení o jeho první žádosti došlo k jakékoliv obecné změně poměrů, která by mohla zakládat přípustnost opakované žádosti. Žalovaný přitom vycházel z aktuální *Informace OAMP – Ázerbájdžán, bezpečnostní a politická situace v zemi, stav prosinec 2025* ze dne 16. 12. 2025, ze které žádná taková zásadní změna v Ázerbájdžánu neplyne. Jestliže žalobce sám žádnou konkrétní změnu situace v zemi původu netvrdí a ani nekonkretizuje, jaké skutečnosti měl žalovaný ještě zohlednit, nelze žalovanému zpravidla úspěšně vytýkat, že se vývojem situace v zemi původu zabýval pouze v obecné rovině (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2021, čj. 5 Azs 360/2020-39).
18. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně a přehledně vypořádal s tvrzeními žalobce. Vysvětlil, proč žalobcem uváděné důvody – dlouhodobý pobyt mimo Ázerbájdžán a rodinné vazby na území České republiky – nepředstavují novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a opřel se přitom o aktuální informace o zemi původu. Současně neopomněl posoudit ani to, zda nejsou u žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu, a přesvědčivě vysvětlil, proč ani takové okolnosti u žalobce neshledal.

Institut národního humanitárního azylu pak již naše právo nezná [viz čl. II bod 1 a 9 ve spojení s čl. XIX písm. a) zákona č. 314/2025 Sb.].

19. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce tedy oproti své první žádosti netvrdí nic, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. V Ázerbájdžánu ani nedošlo k obecným změnám, které by zakládaly přípustnost opakované žádosti. Žalovaný proto postupoval správně, pokud opakovanou žádost posoudil jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu. Soud již nerozhodoval o návrhu žalobce, aby přiznal žalobě odkladný účinek. Bez zbytečného odkladu totiž přistoupil rovnou k meritornímu posouzení věci.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 28. května 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce